

toliko piješ, nikdar ti ni dosti, in nočni mir /kališ tudi, kakor ga študentje, in razpraskana si tudi po vsem obrazku kakor študentje, ker si s svojimi ostrimi nohtki vedno orješ po ličkih; ali ti jih bom postrigla nohteke, ali ti jih naj odgrizem, kakor pravi stric. Le smej se, ti moj čudež sladki in mi povedkaj, kaj boš. Ali boš nunica, kaj, pobožna nunica? Ali boš subretka, navihana subretka, kaj? Ali pa boš študent, ki vso noč pije in kriči? — Ne bom, reci, ne bom, nunica, kaj ne, pa tudi subretka ne bom niti ne študent, kaj ne, da ne: čisto nekaj drugega bom, reci, nekaj čisto drugega bom in boljšega bom. Mamica bom, reci, pridna, skrbna mamica bom, reci, lepšega ni na svetu. Moja, moja, moja! Moja, moja, moja!“

In dete je brbljalo:

„Eze, eze — gogl, gogl, gogl — tata, tata — br br br — gik!“

Nič ne prikrivam, da čisto do dobra nisem razumel tega brbljanja; saj še tiskanih stvari vseh ne razumem, dokler jih ne razloži poklican kritik; kaj bi: vsak človek ne more biti literat, in ko nimam nič časa! Ali ta vtisk sem imel, da „gik!“ pomenja vrhunec zemeljske zadovoljnosti.

Igo. Gruden:

Domotožje.

Skoz gaj zvenel je lahen klic,
kot bi šumele perotnice
v večer hitečih lastavic,
ko tone solnce za gorice.

Od njega ves zvenel je gaj,
od njega je srce zvenelo,
kot da čez zlatih strun smehljal
bi dvoje belih rok hitelo.

In v noči slišal sem ga jaz
popotnik, ki skoz dalje roma,
in kot je tih njegov bil glas,
spoznal sem ga: bil je od doma.

